

Hồi Thử Một Trăm Hai Mười Tám

TÌM VỀ NAM NHẠC

Người đó đem đặt bên cạnh Quỷ Kiến Sầu trông như hai giọt nước.

Đồng Bách Xuyên kinh hãi, nghĩ thầm:

– Thế này là nghĩa làm sao? Lại có thêm một lão Quỷ Kiến Sầu nữa?

Thiết Diện Thần Phán mừng trên chỗ tưởng, vội bước tới nghênh đón, bật cười vang:

– Diêm lão ca!

Quỷ Kiến Sầu cười lạnh:

– Nam Cung Thống Lĩnh cũng còn nhận ra lão phu nữa à? Hà hà! Các người đến đây có phải để tiếp tay họ Đồng chăng?

Nam Cung Vô Kỵ mỉm cười:

– Diêm lão ca lầm rồi!

Quỷ Kiến Sầu hừ một tiếng:

– Lão phu lầm như thế nào?

Nam Cung Vô Kỵ thốt:

– Lầm cái hảo ý của tại hạ. Đã mấy phen tại hạ cho người đến thỉnh lão ca, nhưng lão ca cự tuyệt...

Quỷ Kiến Sầu chặn lại:

– Thỉnh lão phu về làm tay sai cho Hoán Hoa Cung phải không?

Nam Cung Vô Kỵ cười vuốt:

– Tại Quân Sơn, còn một chức vị quan trọng dành cho lão ca...

Quỷ Kiến Sầu cười lạt:

– Chức gì thế?

Nam Cung Vô Kỵ vẫn giữ nụ cười:

– Hộ pháp trong Phân cung.

Quỷ Kiến Sầu khoát tay:

– Hãy khoan nói đến việc đó, đợi ta thanh toán món nợ với họ Đồng rồi các người muốn bàn gì thì bàn.

Nam Cung Vô Kỵ hấp tấp:

– Lão ca lại lầm nữa rồi! Đồng huynh từng tỏ việc đó cho tại hạ nghe...

Quý Kiến Sầu sôi giận:

– Làm sao được? Hấn giở Thiên Lang Trảo Pháp gây trọng thương cho hai đồ đệ của lão phu, hiện chúng ta thân tàn phế. Giả sử người ở trong trường hợp của lão phu thì người có thể điềm nhiên chăng?

Nam Cung Vô Kỵ thốt:

– Chỉ vì Đồng huynh không minh bạch nên lầm người, chứ lão ca là lãnh tụ hàng tiền bối suốt vùng Tây Bắc, còn ai dám trêu vào? Nơi đây không phải là chỗ mình đàm đạo, xin mời lão ca về quán trọ, chúng ta dễ nói chuyện hơn.

Quý Kiến Sầu lắc đầu:

– Lão phu không đến phòng trọ của các người đâu, lão phu có thuê phòng ở Nam An khách sạn.

Đồng Bách Xuyên giật mình, thầm nghĩ:

– Kì quái chưa, mình và lão cùng ở tại Nam An khách sạn.

Nam Cung Vô Kỵ bật cười ha hả:

– Nếu không đến quán trọ, Diềm lão ca cứ về nhà tại hạ, đã đến Nhạc Dương là cầm như đến nhà tại hạ rồi, còn bày vẽ thuê phòng làm chi cho hao tốn?

Lão day qua Đồng Bách Xuyên:

– Minh đi thôi, Đồng huynh.

Đồng Bách Xuyên giả hiện giờ, cũng như Quý Kiến Sầu giả trước đó, chẳng ai khác hơn là Bạch Thiếu Huy.

Trong bức cẩm nang, Quân sư có ghi “*Lúc nào cần thiết, tự nhiên sẽ có người tiếp ứng*”.

Bây giờ chàng mới tỉnh ngộ, không còn thắc mắc về sự hiện diện của Quý Kiến Sầu nữa. Chàng nghĩ lão Quý Kiến Sầu này hẳn phải là người tiếp viện chàng, vì vậy chàng cứ tiếp tục đóng vai Đồng Bách Xuyên.

Chàng gật đầu, cùng bước theo họ.

o O o

Vào giờ ngọ hôm đó, có một cỗ kiệu dừng trước Nam Nhạc Quán trên Hành Sơn.

Khiêng kiệu là hai đạo sĩ trẻ tuổi, trong kiệu là một vị đạo sĩ già râu bạc trắng, lông mi phủ kín mắt, đang ngồi xếp bằng tròn.

Theo sau kiệu có hai đạo đồng khôi ngô tuấn tú, một gã cầm ngọc như ý, gã kia cầm kiếm có tua chỉ vàng.

Kiệu dừng lại, hai đạo sĩ khiêng kiệu bước vào trong, khiêng luôn chiếc kiệu

có đạo sĩ già ngồi, rồi đoàn người tiến vào quán, thẳng đến đại điện mới dừng chân.

Từ trong đại điện, một đạo sĩ áo tro bước ra đến trước mặt đạo sĩ già, cúi đầu chào:

– Đạo trưởng đến tề quán có định làm lễ nơi điện Tam Thanh chăng?

Lão đạo sĩ từ từ ngược mắt, ánh mắt chiếu ra sáng rực, miệng điểm nụ cười hiền hòa:

– Cảm phiền đạo hữu thông báo với Nam Linh đạo huynh là có người quen từ Thái Nhạc đến thăm.

Lời nói rất hòa hoãn nhưng vang đến tai đạo nhân thì chẳng khác nào những tiếng chuông, đạo nhân kinh hãi, nghĩ thầm:

– “Theo khẩu khí này thì lão là bạn thân của chưởng môn, mình không nên để thất lễ”.

Đạo nhân nghiêng mình thốt:

– Xin đạo trưởng chờ đợi trong chốc lát, tiểu đạo vào trong thông báo ngay bây giờ đây.

Y chạy đi liền.

Khoảnh khắc sau, một đạo nhân vận áo dài xanh, râu dài điểm bạc từ từ bước ra đại điện, đạo nhân đó vừa trông thấy đạo sĩ già thì giật mình liền.

Vị đạo sĩ già nhận ra là Nam Nhạc Quán Chủ thì bật cười ha hả:

– Từ ngày cách biệt nhau tại Thái Nhạc đến nay đã thấm thoát hai mươi năm, Nam Linh đạo huynh có còn nhớ bản đạo chăng?

Nam Nhạc Quán Chủ bật cười lớn:

– Có khi nào bản đạo quên người xưa? Đạo huynh cất công tới đây, bản đạo không hay trước nên chậm nghinh tiếp, mong đạo huynh tha thứ cho.

Lão đạo sĩ mỉm cười:

– Hai mươi năm trước, đạo huynh từng ngõ ý mời bản đạo đến chơi Nam Nhạc, mãi đến hôm nay mới có dịp làm chuyến viễn du này.

Nam Nhạc Quán Chủ nói:

– Bản đạo hết sức cảm kích sự chiếu cố của đạo huynh, xin thỉnh đạo huynh vào hậu điện dùng trà.

Nhưng lão đạo sĩ vẫn ngồi xếp bằng tròn trên ghế như thường, không hề nhích động qua lời mời của Quán Chủ.

Nam Nhạc Quán Chủ lấy làm lạ, hỏi:

– Đôi chân của đạo huynh sao thế?

Lão đạo sĩ thở dài:

– Nói ra còn thấy thẹn, cái học của bản đạo năm xưa không đúng là Huyền Môn chánh tông nên tuổi tác càng cao thì sự học càng xa dần cõi rỗi, cuối cùng lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma đã hơn mười năm nay rồi.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Trước đây bản đạo liều mình tự khai thông các kinh mạch bế tắc nhưng mỗi lần thực nghiệm đều thất bại, chân khí không qua nổi các chỗ bế tắc, do đó bản đạo đến đây mong đạo huynh ban cho ba viên Khảm Ly Đơn...

Nam Nhạc Quán Chủ tỏ vẻ hào sảng:

– Việc nhỏ mọn thế mà đạo huynh cũng cất công lặn lội đường dài? Sao không sai phái một người nào đó đến đây?

Thốt xong lão nghiêm sắc mặt lại, quay lưng đi vào phía hậu điện, hai tên đạo sĩ khiêng chiếc ghế có lão đạo sĩ ngồi đi theo.

Không lâu lắm, họ đến Thanh Hư Các, nơi đây là chỗ thanh tu của Nam Nhạc Quán Chủ, mà cũng là vùng cấm địa, người trong Quán nếu không có lệnh thì chẳng ai được bén mảng đến.

Lão đạo sĩ bảo hai đạo nhân khiêng ghế:

– Các người lui ra ngoài chờ ta.

Hai đạo sĩ vâng lệnh lui ra ngay, đạo đồng phục dịch trong các dâng trà.

Lão đạo sĩ hớp một hơi trà rồi hỏi:

– Nam Linh đạo huynh vắng mặt?

Nam Nhạc Quán Chủ gật đầu:

– Nam Linh sư đệ có việc phải hạ sơn.

Lão đạo sĩ nghiêm giọng:

– Bản đạo có chuyện này muốn thỉnh giáo đạo huynh.

Nam Nhạc Quán Chủ mỉm cười:

– Là chỗ cố giao, sao đạo huynh khách sáo thế? Có gì cần dạy bảo nhau thì xin cứ nói.

Lão đạo sĩ thấp giọng:

– Đạo huynh có biết thực ý của bản đạo đến đây làm gì chẳng?

Nam Nhạc Quán Chủ thoáng biến sắc:

– Bản đạo làm sao biết được?

Lão đạo sĩ mỉm cười:

– Tuy nói rằng do cái ước hẹn hai mươi năm trước mà đến, và thuận tiện xin

đạo huynh cho ba viên thuốc quý, nhưng thực ra việc bản đạo đến hôm nay có liên quan đến đạo huynh.

Nam Nhạc Quán Chủ lại biến sắc mặt:

– Có liên quan đến bản đạo? Bản đạo chẳng hiểu gì cả.

Lão đạo sĩ trầm giọng:

– Gần đây đạo huynh có đánh mất vật gì trọng yếu không?

Nam Nhạc Quán Chủ nhìn sững lão đạo sĩ:

– Đạo huynh muốn nói gì?

Lão đạo sĩ mỉm cười, nhìn ra một đạo đồng đứng ngoài cửa, gọi:

– Cửu Linh, mang vật đó vào đây trình cho Quán Chủ xem.

Đạo đồng đứng bên tả bước vào, đưa lên một vật dài độ thước, bên ngoài có bọc lụa vàng.

Nam Nhạc Quán Chủ tiếp lấy, tỏ vẻ hết sức hoang mang, hỏi:

– Vật gì thế đạo huynh?

Lão đạo sĩ mỉm cười:

– Nếu là vật tầm thường thì bản đạo trao cho đạo huynh xem làm chi? Đạo huynh cứ mở lụa ra thì khắc biết.

Nhưng chính lão lại ra lệnh:

– Cửu Linh, mở bọc lụa ra đi.

Đạo đồng vâng lên một tiếng, mở liền. Thì ra trong bọc là một thanh ngân kiếm.

Nam Nhạc Quán Chủ giật mình, rung người thấy rõ, mặt ngời vẻ kinh ngạc, hấp tấp hỏi:

– Đạo huynh làm sao có vật này?

Lão đạo sĩ cười hì hì:

– Như vậy đúng nó là thanh ngân kiếm của quý phái rồi, may mà năm xưa có lần đạo huynh cho xem nhờ đó bản đạo mới nhận ra được. Từ lúc ngân kiếm về tay, bản đạo hết sức giữ gìn, và phải thân hành mang đến đây giao lại cho đạo huynh.

Nam Nhạc Quán Chủ cảm kích vô cùng:

– Thịnh tình của đạo huynh thật cao quý quá, bản đạo không biết làm sao để đáp tạ cho vừa. Đạo huynh gặp vật này ở đâu?

Lão đạo sĩ thấp giọng:

– Dưới chân Thái Nhạc có người trong quý phái chết, bản đạo nhìn thấy xác

là biết ngay.

Lão đưa mắt nhìn Cửu Linh khẽ gật đầu rồi tiếp:

– Bần đạo cứ tưởng đạo huynh có ý gì, chứ ngân kiếm là vật tượng trưng uy quyền chưởng môn, tại sao lại thất lạc ra ngoài được? Giờ đây mang nó trao lại cho đạo huynh xong thì bần đạo yên tâm vô cùng.

Nam Nhạc Quán Chủ tiếp nhận thanh ngân kiếm rồi lấy trong mình ra một chiếc lọ, mở nút trút ra ba viên thuốc nói:

– Đây là Khảm Ly Đơn, đạo huynh uống vào, vận công đưa chân khí chuyển hành, bần đạo sẽ dùng Ly Hỏa Thần Công của bốn môn tiếp trợ. Bất quá trong ba bốn hôm thì đạo huynh sẽ phục nguyên.

Lão đạo sĩ mừng rỡ, nhận ba viên thuốc ngắm nghía một lúc rồi bỗng hỏi:

– Không phải độc được chứ?

Nam Nhạc Quán Chủ chớp mắt, gượng cười:

– Đạo huynh đùa với bần đạo ư?

Lão đạo sĩ lắc đầu:

– Không đùa đâu, năm xưa bần đạo từng nhìn thấy Khảm Ly Đơn, thuốc đó khác xa với ba viên này. Bần đạo xem sao giống ba viên Duyệt Phục Đơn của Hoán Hoa Cung quá.

Nam Nhạc Quán Chủ biến sắc:

– Đạo huynh...

Lão đứng lên, nhưng thân hình chao đảo, cuối cùng lại ngồi xuống như cũ, miệng mở ra nhưng chẳng nói tiếng nào.

Còn lão đạo sĩ thì duỗi hai chân ra rồi bước xuống ghế, đứng lên. Lão đưa tay bứt tóc, râu, gỡ luôn chiếc mặt nạ, trao tất cả cho Cửu Linh, bảo hắn lập tức gắn cho Nam Nhạc Quán Chủ. Xong đâu đấy, lão lại cởi luôn áo ngoài, đổi cho Nam Nhạc Quán Chủ rồi lấy áo của Nam Nhạc mặc vào.

Giờ đây thay người đổi vị, Nam Nhạc Quán Chủ trở thành lão đạo sĩ, lão đạo sĩ trở thành Nam Nhạc Quán Chủ.

Lão đạo sĩ chính là Nam Nhạc Quán Chủ thật, còn Nam Nhạc Quán Chủ ra tiếp khách là người giả, giờ đây người giả trở thành lão đạo sĩ, được hai đạo đồng đặt lên trên ghế, ngồi xếp bằng tròn.

Cửu Linh ra ngoài gọi một đạo đồng:

– Vào đây.

Đạo đồng đó bước vào, Cửu Linh bảo hắn đổi y phục cho nhau rồi trao luôn ngọc như ý cho hắn, đưa tay chỉ lão đạo sĩ, dặn:

– Người theo lão, biết chứ?

Đạo đồng gật đầu:

– Biết.

Nam Nhạc Quán Chủ thật nhìn Cửu Linh hỏi:

– Người làm sao liên lạc với hấn? Hấn nhận ra tiếng nói của người à?

Cửu Linh cười nhẹ:

– Vừa rồi hấn mang trà đến đây, Cửu Hương đứng gần hấn, rất dễ hạ thủ đoạn. Bây giờ thì đạo trưởng phải tin là thuốc mê của Ngọc Phiến Lang Quân quả có hiệu dụng chứ?

Cửu Hương hỏi:

– Người không theo ta?

Cửu Linh lắc đầu:

– Nam Vân còn ở bên ngoài, ta còn phải đợi lão ấy trở về, người đừng quên cái hẹn ba hôm sau nhé.

Cửu Hương gật đầu:

– Quên sao được?

Rồi Cửu Linh chạy bay ra ngoài, gọi hai gã đạo nhân trẻ tuổi:

– Lão đạo trưởng cho mời hai đạo huynh.

Hai đạo nhân trẻ tuổi theo vào, khiêng chiếc ghế trở ra, hai đạo đồng theo kèm bên cạnh, kẻ kiếm, người ngọc như ý, chẳng khác trước chút nào.

Chính Nam Nhạc Quán Chủ đích thân ra đưa tiễn, long trọng vô cùng.

Lão đạo sĩ, như đã biết, chính là Nam Nhạc Quán Chủ thật, y theo kế của Trại Gia Cát, trở về ngôi vị cũ, còn tên giả Quán Chủ thì đổi thành lão đạo sĩ đi ra, chẳng rõ đi về đâu.

Cửu Linh chính là Cửu Độc Nương Tử, còn Cửu Hương chính là Hương Hương. Hiện tại Cửu Độc Nương Tử ở lại để chờ Nam Vân Đạo Trưởng giả trở về, còn Hương Hương giả đạo đồng theo Quán Chủ giả để xem y đi về đâu, có thể là y trở lại Hoán Hoa Cung báo cáo sự tình, có thể y sợ tội, bỏ trốn...

o o o